

ИЗЪ ЖИВОТА НА МАЙМУНИТЪ.

Маймунитъ могатъ да се опитомятъ и да привикнатъ да вършатъ много работа.

На единъ корабъ имало една питомна маймуна. Матроситъ я научили да кладе печкитъ. Тя вършила своята работа грижливо и била извънредно внимателна. Особено слѣдила да не попадатъ разгорещени вжглени отъ печката. Маймуната познавала, кога печката е добръ разгорена и е дошло врѣме да се затвори. Тогава тя се обръщала къмъ пазача и съ особени движения му съобщавала това.

Покрай туй тя вършила и много други работи: развивала и събирала вжжетата, привързвала платнѣта на кораба и изобщо работила като сжщински човѣкъ.

Еднажъ капитанътъ на кораба я наказалъ незаслужено. Умното животно отначало всѣкакъ молило този лошъ човѣкъ да я не бие. Маймуната протѣгала умолително къмъ него ржцѣ, жално бърчила лице, но жестокиятъ капитанъ не се трогналъ отъ тази нѣма молба и продължавалъ да я бие. Тя търпеливо понесла цѣлото наказание. Ала отъ тази минута тя се отказала твърдо отъ всѣкаква храна и слѣдъ 5 дни умрѣла отъ гладъ и скръбъ.

Други двѣ питомни маймуни живѣли на другъ корабъ. Тѣ свикнали да се хранятъ на трапезата, както хората; яли сжщата храна и си служили съ вилица и ножъ. Дори навиждали да пиятъ вино и ракия. Когато имъ дотрѣбвало нѣщо, тѣ си го изисквали отъ слугата. Ако той не имъ обръщалъ внимание и не имъ угодялъ, тѣ почвали да се сърдятъ, да го дърпатъ, да го драскатъ или пъкъ се търкаляли по пода, както правятъ това разсърденитѣ дѣца. Еднажъ мжжката маймуна се разболѣла. Лѣкарьтъ ѝ далъ лѣкарство. Всѣкога слѣдъ това, щомъ тя се разболѣвала, отивала при лѣкаря, за да го моли да я изцѣри.